

[Hans Schmidt.]

vi simpelthen ikke mere har råd til indre stridigheder, hvis vi vil hævde os. Det er en opgave, vi kun kan løfte i fællesskab.

Når vi nu som tyske nordslesvigerer udfra denne indstilling tilsiger den danske stat, dens overhoved, dens lovgivende myndighed dette positive forhold, gør vi det i fortrøstning til og forventning om at få de stene ryddet af vejen, som hindrer en sådan udvikling.

Det er min overbevisning, at hvis enheden og enigheden i vort gamle kontinent skal grundfæstes, så vil alle stater stå overfor den nødvendighed at lade deres lovgivning præge af grænselandenes tarv. Gennem mange århundreder har det vel ikke været tilfældet. Lovene er af staterne tværtimod givet med det mål for øje at inkorporere grænselandene helt og holdent. Resultatet har været adskillende. Efter min mening må fremtidens løsen for alle parter være at sørge for en lovgivning, der sætter grænselandene i stand til at knytte sammen i stedet for at adskille.

Det har været mig en glæde netop i den sidste tid ved læsning af et dansk tidsskrift at stifte bekendtskab med den danske historiker A. D. Jørgensens syn på dette spørgsmål. Han slog til lyd for den betragtning, at grænsen, dér hvor den nu ligger i dag, må kunne udvikle sig til et pant folkene og staterne imellem. Grænsen som et pant skaber det, som en grænserevisionistisk opfattelse i dag ikke kan give: den skaber sikkerhed, og den kendsgerning, at et pant skaber sikkerhed, må kunne være udgangspunkt for en lovgivning på begge sider af grænsen, som skaber fred og frihed for alle de fire parter, der deler Slesvig på kryds og tværs: det danske statsfolk med det tyske mindretal og det tyske statsfolk med det danske mindretal. Ud fra denne anskuelse og overbevisning ønsker jeg at behandle de anliggender, som angår vort forhold til den danske stat, såvel dem, der berører os umiddelbart og er aktuelle, som også senerehen de forhold, vi må anse for at være fælles anliggender, vel vidende, at jeg også for disses vedkommende selvfølgelig kun kan tale på egne, henholdsvis mine vælgeres vegne.

Med hensyn til de aktuelle problemer, der vedrører vort forhold til den danske stat,

og som vi mener må tages op til nye overvejelser, skal jeg for det første nævne opgøret i henhold til straffelovstillægget af 1. juni 1945. Det drejer sig her ikke om et problem, der udelukkende vedkommer mine vælgere, men grundet på forholdene i grænselandet har opgøret ramt mindretallet særlig hårdt, således at det må være en opgave for mig at rejse spørgsmålet her overfor dette høje ting. Når jeg nu gør det, kan jeg henvise til, at store kredse af den danske befolkning i dag ser med betænkelighed på retsopgøret, specielt i Nordslesvig, og hælder til den opfattelse, at det i alt fald er påkrævet at foretage en korrektur, hvorved der samtidig gives udtryk for, at følgerne af retsopgøret er til hinder for den fremtidige udvikling. Jeg vil mene, at det specielt gælder for grænselandet, og at der for mig at se, hvis jeg må tillade mig denne bemærkning, også skulle foreligge en dansk interesse i at få denne periode afsluttet. Set på baggrund af den fremstilling, som f. eks. fhv. justitsminister og retspræsident Svenning Rytter giver i bogen om „Retsopgøret under og efter besættelsen“, og som det fremtræder i andre publikationer fra sagkyndig dansk side, hævder jeg, at mindretallets officielle udtalelser og henvendelser i denne sag er af en så mådeholden karakter, at de ikke skulle umuliggøre en realitetsbehandling af alle herhenhørende forhold.

Desuden vil jeg mene, at Svenning Rytters bog i forbindelse med Scavenius' fremstilling af forhandlingspolitikken under besættelsen og andre publikationer ikke vil kunne forbigås i tavshed af folketingset, der i sommeren 1945 vedtog straffelovstillægget. Det skal erkendes, at der dengang forelå ekstraordinære forhold, og at der var tale om en tvangssituation, som krævede lovens hurtige behandling og vedtagelse, men situationen er en anden i dag end dengang og skulle muliggøre nye overvejelser med det formål at nå frem til en rimelig afvikling og korrektur af hele opgøret.

Når der i mindretallet tales om rehabilitering af de i henhold til straffelovstillægget dømte personer, tænkes der i første linie på vore krigsfrivillige, der jo efter vor opfattelse ikke har meldt sig til denne krigstjeneste, fordi der skulle kæmpes imod Dan-